

EEN SCHADUW LEVENSLANG

COCON

CONTACTBLAD VAN DE VERENIGING OUDERS VAN EEN VERMOORD KIND

JAARGANG 9 NUMMER 3

15 SEPTEMBER 2009



REDACTIE COCON

**Lucrea Kern
Paul Kuiper
Wil Vreeburg**

**tel. 024-3241320
tel. 074-2439826
tel. 073-6563206//06 15087935**

**l.kern@kpnplanet.nl
kuiper.p@tiscali.nl
wvreeburg@home.nl**

Illustraties Lucrea Kern.

**Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Redactie COCON
Wil Vreeburg
Klein Brabant 171
5262 RS Vught**

De volgende Cocon verschijnt op 15 december 2009.

Kopij vóór 15 november sturen naar het redactieadres.

De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig, in te korten.

BESTUUR V.O.V.K.

**Sophia Kammeijer
Frits de Jong
Jos Vreeburg
Arsène van Nierop
Jack Keyzer**

**voorzitter
secretaris
penningmeester
bestuurslid
bestuurslid**

**telefoon 06-51 50 96 20
Moeselschansweg 36 6005 NA Weert
bankrekening: postbank 28 33 50**

VAN DE REDACTIE

En voor dat je er erg in hebt gaan we al weer naar de herfst. We hopen dat iedereen een beetje heeft kunnen genieten van deze mooie zomer. Hopelijk hebben de vele uurtjes zon kracht gegeven.

Er gebeuren weer nieuwe dingen, er wordt een kleinkind geboren, er gaat één van onze kinderen trouwen of samenwonen.

Als uw enige kind werd gedood, dan zoekt u nieuwe mogelijkheden om verder te gaan.

We zijn ondanks alles zo sterk.

Wie ons ooit had verteld dat er eens een kind van ons zou worden vermoord, die zouden we verbaasd hebben aangekeken, bij ons, nee, vast niet. Maar dingen gebeuren en daar moeten we het mee doen.

Een gevoel van heimwee bekruipt me de laatste tijd als ik denk aan de perioden dat we met onze kinderen op vakantie gingen. Onbezorgd en vol levenslust gingen we op pad met onze caravan, een Paradiso, daar konden we met ons zessen makkelijk in. Later werd het een Adria en nu is het een Tec.

De Tec staat nog voor de deur als ik dit stukje schrijf, we zijn er dit jaar een aantal weekenden mee weg geweest. Hij is groot voor twee personen. Hij gaat nu naar de stalling.

Er kwam een oude dame langs die een praatje met me maakte. Ze zei: "Goh, als ik die caravan zie staan dan krijg ik toch weer zo'n zin om er in te stappen en weg te rijden.

Maar dat gaat niet meer, de kinderen zijn volwassen en hebben allemaal hun eigen leven en mijn man is overleden.

Wat hebben we genoten destijds.

Maar toen was Bram er nog bij."

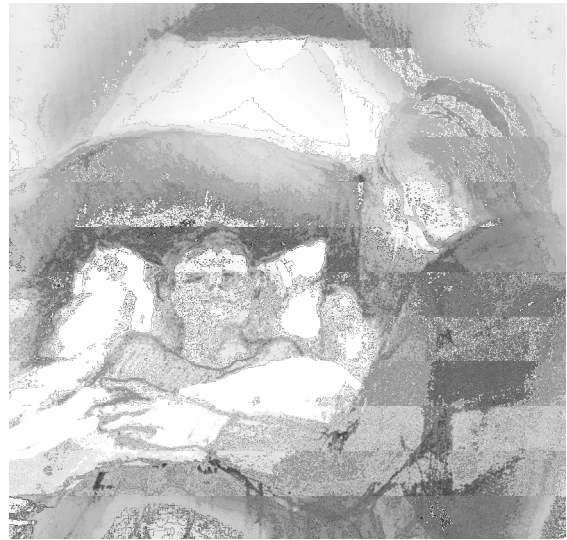
Ze keek me verdrietig aan: "Sinds Bram zijn dood zijn we niet meer gaan kamperen."

Bram was haar zoon, vertelde ze, die na twintig jaar vechten tegen een ongeneeslijke ziekte, op 42-jarige leeftijd was overleden.

"Ja, mevrouw" zei ze, "dat begrijpt u niet, iemand die het niet heeft meegemaakt, kan het niet begrijpen wat het betekent om je kind te verliezen."

Ik knikte en zei: "Ik begrijp het wel, ik heb ook een kind verloren, een dochter."

Oh, ze keek me verschrikt aan en vroeg hoe oud mijn dochter was.



"Vierentwintig jaar", zei ik.

"En, hoe is ze overleden?"

Dit was weer zo'n moment waarmee ik me geen raad weet. Ze wilde het toch weten.

Toen ik zei: "Ze is vermoord", verstarde ze en kreeg tranen in haar ogen.

Oh jeetje, dat is nog veel erger dan ziekte.

Ze sloeg haar armen om me heen en samen stonden we gewoon op straat te huilen.

Het was een bijzonder moment met een vrouw die ik voor het eerst zag.

Toen we weer konden praten zei ik: "Laten we het woord 'erger' niet gebruiken".

Ons verdriet om het verlies van ons kind is voor ons beiden even groot. Moord is wel een complicerende factor bij het rouwproces.

Er is namelijk iemand die dit moedwillig heeft gedaan en dan komt er veel woede los.

Het is die woede en het verdriet waardoor je in een onmogelijke spagaat terechtkomt.

Het kost veel tijd om hiermee te leren omgaan.

Veel tijd.

We spraken af dat ik haar een keer ga bezoeken, ze woont vlakbij me in de buurt.

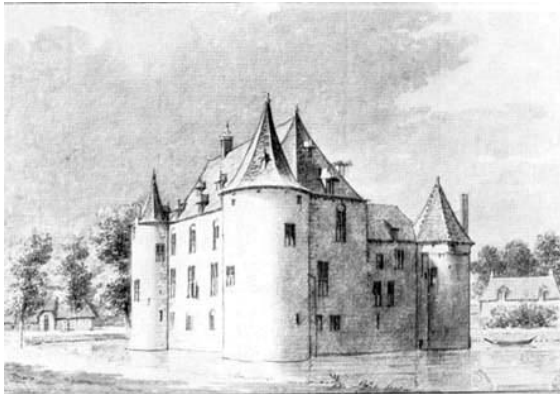
Het is fijn om zo'n onverwachte ontmoeting te hebben. Iemand die begrijpt en aan een half woord genoeg heeft.

Er zijn de afgelopen periode weer nieuwe lotgenoten bijgekomen.

We hopen dat ook zij troost vinden bij onze vereniging. Een arm om een schouder, een begripdend aanwezig zijn.

De redactie wenst u voor de komende tijd ook goede ontmoetingen toe.

VAN HET BESTUUR

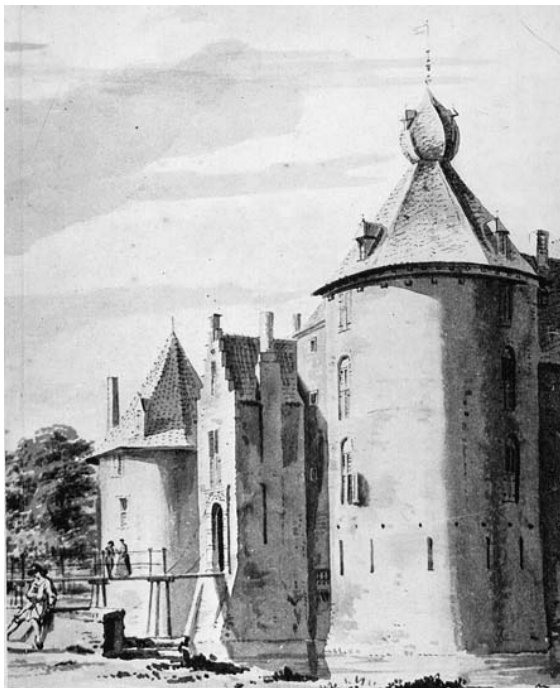


Ammersoyen omstreeks 1725. Cornelis Pronk.

De familiedag op 13 juni 2009.

Wat was het een prachtige dag in het middeleeuwse waterkasteel Ammersoyen. Het leek er bijna op dat onze kinderen met z'n allen voor z'n hadden gezorgd en op een grote wolk met ons meededen.

Net als de voorgaande jaren had Maria Bonten een programma opgesteld waarin voldoende ruimte was om samen van gedachten te wisselen. De ruim 85 aanmeldingen gaven weer dat deze insteek erg gewaardeerd wordt. Natuurlijk lieten we ons de rondleiding door het oude kasteel ook niet ontzeggen, waarna we onder het genot van een drankje naar muziek van een echte troubadour konden luisteren. We sloten deze dag af met een

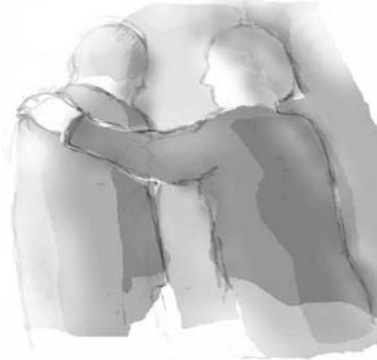


Ammersoyen omstreeks 1725. A.de Haen.

prachtig ogend buffet, dat bovendien heerlijk smaakte. Het is altijd weer bijzonder om te bemerken dat je toch ook dit soort prachtige herinneringen kunt hebben met elkaar.

Onder ons bevond zich op deze familiedag ook een aantal nieuwe ouders. Naast deze mensen hadden zich in de afgelopen periode meer nieuwe ouders aangemeld.

Hopelijk zijn we als vereniging in staat ook deze nieuwkomers een veilige plek te bieden om een beetje op verhaal te komen in de periode van verdriet die voor ons allen zo vreselijk herkenbaar is.



Jan Camps die onze begeleiders coördineert, moest helaas afscheid nemen van zijn broer en was enige tijd uit de running.

Wij wensen Jan veel sterkte met dit verlies.

Tineke Jansons, die graag al haar inspanning wilde geven aan het opzetten van de website van de VOVK, moet een flink aantal stappen terug nemen, vanwege het feit dat ze haar lichaam te lang heeft overbelast.

Zij liep al maanden met hoofdpijn en heeft uiteindelijk besloten uit het bestuur te stappen en haar werkzaamheden voor de VOVK te stoppen. We wensen haar alle beterschap toe die maar mogelijk is.

Jolanda Lohmann heeft zich als nieuwe begeleider bij ons aangemeld.

Vanuit het bestuur hebben we uitgebreid met haar gepraat en we hebben het volste vertrouwen in haar kennis en kunde om ons samen met de andere begeleiders te helpen. Welkom Jolanda!

Arsène van Nierop

HET VERHAAL VAN NADINE



*De dag dat de wereld stilstond
en toch bleef draaien*

Zaterdag 2 december 2006. Het was een gewone zaterdag, de ochtend brak aan, Nadine ging naar HDC Media in Alkmaar waar zij tot 13.00 uur zou gaan werken. Zij zou in het komende jaar afstuderen als studente communicatie aan het HBO in Diemen.

Zij was twintig, het leven lachte haar toe.

Eigenlijk danste zij door het leven, letterlijk, dansen was haar lust, haar ademhaling.

Tot haar twaalfde had zij fanatiek aan atletiek gedaan, daarna had zij het dansen ontdekt en bij Dansstudio Dazzling in Hoorn was haar ontwikkeling zeer snel gegaan. Zij werd gevraagd voor het demoteam en danste verschillende wedstrijden. Zo werd zij met haar team Dazz2Impress tweemaal Nederlands kampioen streetdance en deed zij mee aan de wereldkampioenschappen in Bremen.

Ze was een wervelwind, lichtvoetig, brenger van de zon. Studeren, dansen, werken bij HDC, het was nog niet genoeg. Zij werkte ook als fotomodel en startte een eigen bedrijfje samen met haar dansleraar IVA.

Eylove zou het gaan heten, een bureau dat dansfeesten voor jongeren tussen de 14 en 18 zou gaan organiseren. Het plan lag er, ze hadden al met de Gemeente Hoorn gesproken.

Ondanks haar drukke leventje had ze ook nog tijd voor haar familie, haar vrienden en haar dieren.

Nadine was liefde. De band met ons, haar vader, moeder en haar vier jaar oudere zus Jacqueline was intens, warm en betrokken. Ook opa en oma hadden een speciaal plekje in haar hart. Vroeger logeerde ze daar vaak, alleen of met Jacqueline. Een van de vaste uitjes was de kinderboerderij, ook de Apenheul scoorde hoog. Ze hield zo van dieren, volgde het voorbeeld van Jacqueline door vegetarisch te worden.

Op haar zeventiende ontmoette ze G, via via. Ze vertelde over hem, hij was aardig, ze kon met hem lachen en voelde zich op haar gemak bij hem, maar.....ze waren gewoon vrienden, meer niet, hij was zoveel ouder, 14 jaar.

Dit veranderde, helaas. Ik zal nooit de dag vergeten dat ze hem aan ons voorstelde, het was in Den Bosch bij de Nederlandse kampioenschappen streetdance. Ze zag hem in de verte en zei: 'Dat is hem mam'!

Ik schrok, kreeg een onderbuikgevoel, dat nooit meer is weggegaan. Hij was beleefd, nerveus en te oud voor onze dochter.

Nadine is van hem gaan houden, ging voor hem door het vuur. Ach, wat denk je dan, als ouders, ze is nog jong, het zal wel overgaan, ze is slim, we vertrouwen haar.

Niet verbieden, nee niet verbieden, dat is olie op het vuur, laat hem maar aanschuiven aan tafel, laat hem maar delen in de warmte van ons gezin. Beter, konden we hun relatie een beetje in de gaten houden.

Maar wat zag ze toch in die jongen??

Ik heb 't haar gevraagd, maar ze kwam ook niet verder dan: 'Ik hou gewoon van hem, er zal geen man meer komen die zoveel van mij houdt' en 'hij heeft van die mooie lippen'.

Hij bleef beleefd, het onderbuikgevoel bleef ook. Zeker toen na het eerste jaar de ruzies begonnen. Hij zei rare onaanvaardbare dingen, probeerde Nadine onder de duim te houden. Hij heeft haar zelfs soms geslagen, dat wisten wij niet, dat hield ze verborgen. Dat was immers onacceptabel. Nadine ontwikkelde zich, tegen zijn stroom in, verder, studeerde, deed haar dingen, hij zag 't met lede ogen aan. Ze groeide, worstelde zich onder hem vandaan. Wij hielpen haar, met z'n drieën, met alle liefde die we hadden, ieder op zijn eigen manier.

Ze vertelde Jacqueline over zijn verleden, over zijn agressieve buien. De intense schrikreactie van Jacqueline deed haar beseffen dat dit

allemaal niet kon. Zijn ondermijnende gedrag was sluipend gegaan, stukje bij beetje gebeurden er dingen, had hij verteld over zijn verleden. Het ging langzaam als een druppel die een steen uitholt.

Hij zag haar als zand tussen zijn vingers wegglijpen. Maar er was veel zand.

Jacqueline moest haar beloven dat ze niets tegen ons zou zeggen, haar vader en moeder. Dat zou ze zelf wel een keer doen. Ze was bang voor onze reactie, als we alles zouden weten, konden we hem niet meer thuis ontvangen.

Het ging uit, weer aan, uit en weer aan.

Tot het einde van de zomer in 2006.

Dat jaar ondernamen we veel met elkaar.

Het werd een jaar vol van nostalgie, van herontdekken, heden, verleden. En toekomst?

In mei naar Vielsalm, daar waren we vroeger ook een aantal keren geweest.

Nu met onze volwassen meiden, heerlijk.

We genoten, van elkaar, de natuur, de herinneringen, en hebben ongelofelijk gelachen, de perfecte harmonie.

Na deze dagen kreeg ik een prachtig fotoboek van haar, een foto van haar en mij in het midden. Een foto van haar vader en zus en een tekstje over het sterrenbeeld Kreeft, we waren beiden Kreeft. Zij had erin geschreven:

*'Lieve mama,
Een plak/fotoalbum voor al onze
herinneringen! Het zal een boek worden met
onze kostbare momenten, dingen die we samen
delen en nog veel meer! Zo kunnen we nog
eens terugkijken en beseffen hoe een mooie
band we hebben en een geweldig gezin.
Ik hou van je! Veel liefs, Nadine'*

Met opa en oma en Jacqueline een dagje naar de kinderboerderij, net als vroeger. Nadine kwam er aan, snoof de geur op en zei: 'mmmmm, ik herken de geur, heerlijk'!

Met Jacqueline een dagje naar de Apenheul, daar waren ze lang niet geweest. Ze genoten!

Met papa een dagje skiën, geweldig.

Alle aandacht voor elkaar.

Op 23 juli waren Jacques en ik 25 jaar getrouwd. De zon was blij en straalde aan een strak blauwe lucht. We gingen met z'n vieren een dagje naar Amsterdam, rondvaart, naar strand West om te lunchen en te zonnen. Wandelen door Amsterdam, terrasje pakken. Het leven was goed, hou vast dat moment.

Hoe vaak hebben we dat niet tegen elkaar gezegd. Genieten nu, besef!! Intensiteit. De dag eindigde bij Pasta i Basta, met zingende obers, heerlijk eten en drinken, emoties. We hebben net de laatste trein naar huis gehaald.

Precies twee maanden later zou er een groot feest komen voor onze familie en vrienden. Onze meiden hebben deze avond geweldig georganiseerd. Het werd een feest om nooit meer te vergeten, zoals Jacqueline verwoordt 'de mooiste dag van mijn leven'. Je hebt van die dagen dat alles klopt, dit was zo'n dag. Alle familie en vrienden waren er.

Rituelen, gedichten, fotocollages, A-4tjes met geweldige teksten. Er waren optredens. Jacqueline heeft prachtig gesproken, Nadine schitterend gedanst. Jacques ontroerend mooi gezongen. Opa sprak zijn lof uit voor ons gezin. Er was een DJ, niemand kon stil blijven zitten op zijn stoel. Kortom een knalfeest waar de liefde tussen ons vieren van afspatte, zou een vriendin later zeggen.

G. was er niet bij. Op 7 september maakte Nadine het definitief uit. De vastberaden blik in haar ogen sprak boekdelen.

Het was duidelijk, deze keer was het menens. Wij zagen het, hij zag het.....

Nadine ging weer uit met haar vriendinnen.

Je zag haar stralende blik weer terugkomen, maar ook het verdriet, het verdriet dat zij uiteindelijk toch een punt had moeten zetten onder haar relatie. Ze bleef hem steunen.

Hij had het moeilijk, zag zichzelf mislukken nu Nadine niet meer bij hem was.

Ze wilde het beste voor hem, wilde dat hij weer gelukkig werd.

Eind oktober zijn Nadine en ik vier dagen naar Zuid-Limburg geweest. Eerst naar Maastricht, daarna naar Epen. De intensiteit van deze dagen is onovertroffen. Het leek wel of er een heel leven zat in deze vier dagen.

Daaraan terugdenken geeft een soort van zoete pijn, pijn om iets wat niet meer is, het zoete van pure liefde. Puur, zoals de liefde van een moeder voor haar kind hoort te zijn. Onvoorwaardelijk!

Zaterdagmiddag 2 december 2006 om 14.00 uur sprak ik Nadine voor de laatste keer. Door de telefoon. Ze zei: 'Mam ik bel je zo terug'.



Nadine in Limburg

Maar ze belde niet terug. Niet om half drie, niet om drie uur, niet om half vier.

Mijn ongerustheid nam met de minuut toe.

Dit was niets voor mijn kind, ze liet altijd iets van zich horen! Om kwart voor vier zaten Jacques en ik te overleggen wat te doen, toen Jennevie, haar beste vriendin binnenkwam. Ook zij was ongerust, zij en Nadine zouden samen gaan eten en daarna naar een feest in de Parkschouwburg gaan. Ze kreeg ook maar geen contact met Nadine.

We dachten alle drie aan G.

Jennevie haar neef woonde in Amsterdam vlakbij het huis van G, ze belde hem om te vragen langs te gaan om te kijken of Nadine daar soms was. Hij belde 10 minuten later terug naar Jennevie, ze verstarde, de tranen rolden over haar wangen.

Bij het huis was er een tumult van belang. Overall politie, een wit-rood lint om het huis van G, pers. Er was het lichaam van een jonge vrouw gevonden. Ik heb geschreeuwd, ben op de grond gevallen.

NEE, NEE, NEE. Dit kan niet waar zijn, dit overkomt ons niet. Niet onze Nadine, niet onze lieve schat, zo vredelievend, zo begaan met mens en dier. NEE!!

Ontkennen hielp niet.

Onze Nadine was vermoord door G.

Hij heeft haar naar zijn huis gelokt, heeft beloofd haar daarna met rust te laten, heeft

haar bedreigd het feest te verstoren waar zij naar toe zou gaan. En Nadine ging, in haar onschuld, in haar vertrouwen.

Ze was moederziel alleen toen hij haar met 36 messteken van het leven beroofde. Ze had geen schijn van kans tegen deze geweldsexplosie. Twintig jaar heeft zij mogen leven, zo veelbelovend, zo positief, zo waardevol. Een jaloerse, walgelijke daad van een gekwetst ego.

Kapot zijn van verdriet, ik begrijp nu wat ermee wordt bedoeld. Binnenin is alles kapot, alsof er een bom midden in je buik is ontploft, tergend langzaam, als een sluipmoordenaar, naar boven, naar je hart, je keel, niets ontziend. Er bestaat niets meer, alleen de pijn, de pijn die ons in bezit heeft genomen. Slapen, eten, niet meer mogelijk.

Zondagavond, we zien Nadine voor het eerst in het ziekenhuis in Amsterdam. Is dit mijn kind! Ze ligt daar zo stil, zo niet meer te zijn.

Ze is zo bleek. Nadine, wordt wakker!

Jacqueline en ik gillen, we gillen tot we schor zijn. Ik streel haar haren, dat vond ze fijn.

Ze voelen nog als Nadine. Haar huid niet meer, haar huid is koud, koud als ijs.

Niet warm en levendig. Er is geen leven meer in haar, voorgoed. We nemen haar mee naar huis. Hoe kan het dat alles nog hetzelfde is! Hoe kan het dat de wereld gewoon doorgaat alsof er niets gebeurd is, alsof mijn kind daar niet koud en stijf opgebaard ligt. Ik zit in de auto terug naar Hoorn, wezenloos voel ik mij, ik wil opgenomen worden in het universum. Is dit echt! Is dit ons leven, dit leven wil ik niet. Ik weet zo helder als kristal, het gelukkige leven dat we leidden is voorgoed voorbij.

Dit is een loodzware last om te dragen, een onmenselijke last. Alles is anders.

Nu, ruim twee jaar later is de pijn niet minder geworden, nee het gemis is erger geworden. Maar we knokken, we gaan door.

We zetten ons in tegen geweld.

We proberen Nadines droom waar te maken.

Het geeft het zinloze nog enige zin.

Het is een houvast, met vallen en opstaan.

Met enige verwondering constateer ik dat de wereld nog steeds draait.

*Wanda Beemsterboer
Moeder van Nadine*

IEDER ZIJN MENING



Dag Wil, en nu is het alweer september. Nog even en de bladeren gaan weer vallen. Als je daar gevoelig voor bent, kun je daar knap last van hebben. Aan de andere kant biedt de herfst vaak prachtige kleuren. Maar ook daar moet je gevoelig voor zijn. De herfst kan deprimerend werken, maar ook opbeurend. Ik denk dat het meer met je karakter heeft te maken dan met de herfst.

Ik zat laatst in een bus omdat op een bepaald traject geen trein reed. De chauffeur deed de hele weg niets anders dan mopperen tegen iemand die naast hem zat. Er deugde werkelijk niets van de hele busregeling en op zo'n taxibusje rijden, dat zou hij nooit doen: hij was geen taxichauffeur! Dan stel ik me voor hoe zo'n man thuiskomt en begint te mopperen omdat zijn vrouw vergeten heeft suiker in de koffie te doen. Zo is er altijd wat!

Intussen is het alweer meer dan twaalf jaar geleden dat ons leven opgeschrikt werd door de moord op ons kind. Toen het pas gebeurd was, zag de toekomst er uit als een inktzwarte duisternis – als we al in de toekomst durfden te kijken! Lamgeslagen waren we, tot niets meer in staat. En nu?

Pas geleden zagen we tot onze verrassing boven een rouwadvertentie van iemand die we helemaal niet kenden, een gedichtje van Maaïke staan. We hebben het wel een paar keer gelezen en konden onze ogen nauwelijks geloven: ergens moeten dus mensen zijn die gegrepen zijn door de woorden van Maaïke en wat gaf dat een goed gevoel. Dat gedichtje staat hieronder. Dan kunnen er schuldgevoelens bij je leven, dan mag er sprake zijn van wraakgevoelens, maar toch schijnt soms de zon.

Tot de volgende keer,

Paul

Op je rug
kijken
naar de wolken
een reus
een hond
een spook
nee,
een wolk



Dag Paul,

Ontroerend als je iets van je kind terugziet. Woorden door haar gesproken, gedichten door haar geschreven. Kleine presentjes vallen je soms ten deel en daarvan weer kunnen genieten, wat is dat goed.

September, maand met nieuwe beloften, onze dochter gaat trouwen. Al maanden wordt koortsachtig gewerkt aan de voorbereidingen voor deze dag. Hoopvol kijken naar de toekomst, het mag weer. Dertien jaar geleden was het ondenkbaar geweest om het even wat voor feest ook te vieren.

Deze week belde ik met een moeder wier zoon vorig jaar op 27 december werd vermoord.

Zo kort geleden zag haar toekomst en die van haar man er zwart en duister uit.

Nergens gloort nog hoop, hun toekomst kapot. Ik luisterde en begreep, voelde weer die zwarte duisternis. De nachtmerrie waarin ze terecht gekomen waren. Het niet kunnen begrijpen, de onmacht, de woede.

Zij staan aan het begin van een lange weg die rouwverwerking heet. Als je het niet hebt meegemaakt kun je het niet begrijpen.

Je kind dood, niet door ziekte, niet door een ongeluk, niet door zelfdoding, je kind werd door een ander mens van het leven beroofd. Dat dragen we mee ons hele verdere leven. Naast het verdriet dragen we nu ook de ballast van de woede op een dader. Een dader die zich niet bewust is van wat hij naast de moord op ons kind heeft aangericht op broers, zussen en familie. De moeder heeft zich als lid van de VOVK aangemeld in de hoop troost te vinden bij lotgenoten. In de hoop te horen en zien dat wij het ook konden, doorleven na de moord op ons kind. 'Als jullie dat kunnen, kan ik het misschien ook,' zei ze, en in haar stem hoorde ik een klein sprankje hoop. 'We moeten weer helemaal opnieuw leren leven', zei ze. Dat kon ik beamen, een lange weg met diepe dalen en aan het eind daarvan is hopelijk weer licht.

Ik houd mij wankelmoedig gaande
Soms val ik hard en diep
Soms ook houd ik mij staande

Wil

EEN HAND OP JE SCHOUDER EEN ARM OM JE HEEN

Een groepje moeders uit de VOVK houdt af en toe een extra bijeenkomst, voor wat meer en intensiever contact tijdens een schilderles of een museumbezoek. Nu was het voorstel om in Amersfoort een les te volgen in meditatieve dans: De Boom.

Voor mij is kleur, muziek, dans, licht en gezelligheid verleden tijd, allemaal met Brenda nu al jaren weg uit ons leven.

Toch wil ik er wel voor open blijven staan, dus ik ga, aarzelend, ook. En we doen mee, we dansen om een bos bloemen (de levensboom) en wat kaarsen heen in een kring.

En op zeker moment in twee kringen, een binnenste en een buitenste.

Dansen, en dan contact tussen de kringen: Een hand op een schouder, een arm om je heen.

Ik moet er moeite voor doen, en tijdens het tellen van de passen dwalen m'n gedachten af naar toen de kinderen klein waren, spelletjes in een kring. Mijn oudste dochter Brenda hield van spelletjes, van dansen, van gezelligheid, van een knuffel en een arm om je heen.

Net als in deze dans:

Een hand op je schouder, een arm om je heen.

Dan ga ik pas letten op de muziek, er was steeds prachtige klassieke muziek, en we dansen nu op een Hallelujah kooruitvoering. En dat was wat we speelden tijdens Brenda's afscheidsdienst. Toen ze na negen maanden zoeken gevonden werd. Hallelujah, God zij dank dat we zekerheid over haar lot hebben. Het wordt me allemaal te veel.

Ik had me zo gewapend tegen emotie, ik wil niet deze les bederven voor de anderen.

Maar ik mis Brenda zo.

En dan voel ik weer een hand op mijn schouder, een arm om me heen.

Veel van de volgende uitleg gaat over me heen. We moeten een kaartje pakken in de kleur die je wilt, en hierin een woord schrijven dat heel belangrijk is voor je leven nu.

Ik neem een blauw (Brenda's lievelingskleur) kaartje uit een grote stapel, en een pen.

Maar ik denk het verkeerd begrepen te hebben, in mijn kaartje staat al met grote gouden letters: MOED.

Alle anderen zijn druk aan het schrijven, ik vraag het nog maar eens.

Nee, alle kaartjes waren leeg.

Wat nu, wat moet ik met die moed?

Moed om verder te leven?

Moed om door te blijven drammen over de veroordeling van haar moordenaars?

Moed om te pleiten voor verbetering van de opvang van nabestaanden?

Moed om ons verhaal te doen, steeds weer?

De moed om dit kaartje mee te nemen?

Moed om te zeggen waarom we hier zijn?

Voor die hand op je schouder, een arm om je heen.

Want daarvoor komen we als VOVK bij elkaar, dat betekent zoveel, zonder vragen of oordeel. Een hand op de schouder en een arm om elkaar heen.

Marjo Searle



Na dertien jaar een respectvolle herdenking



Dertien jaar geleden werd het levenloze lichaam van onze Caroline gevonden, weggesmeten over de vangrail nabij een oprit naar een snelweg bij Orsay nabij Parijs.

Een dader werd nooit gevonden en wij bleven de behoefte houden om 'de plek' waar ze werd gevonden, te bezoeken. Dat was moeilijk omdat het een plek is waar je niet gemakkelijk kan komen.

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken bood ons aan om een herdenkingsceremonie te houden. Wij konden zelf een datum bepalen en een manier om Carolines dood te gedenken. Het werd 24 augustus, haar geboortedag.

Ze zou dan 38 jaar geworden zijn.

Met mevrouw Marjolein Diks voerden we gesprekken en zochten naar een goede manier om deze bijeenkomst gestalte te geven.

De heer Gerard van de Wetering, consul bij de Nederlandse Ambassade te Parijs stelde een aantal mogelijkheden voor. We kozen voor een eenvoudige ceremonie met bloemen, een kort woordje en een minuut stilte.

Na een autorit van ongeveer vijf uur arriveerden wij, Jos en ik, Jean-Paul, Michelle en Eveline, bij een hotelletje in het hart van Parijs. We installeerden ons daar en hadden nog tijd voor een flinke wandeling door Parijs. De zon stond hoog aan de hemel en Parijs zag er op haar vriendelijkst uit.

Ik keek in de strakblauwe lucht en zag Caroline naar ons knipogen.

Om zeven uur werden wij opgehaald door de heer van de Wetering die ons meenam naar zijn karakteristieke, riante appartement, gelegen aan een boulevard met oude statige huizen. Het lag op de vijfde verdieping met uitzicht op de Sacré Coeur.

Allerhartelijkst werden we ontvangen door zijn vrouw en een medewerkster van de ambassade. De heer van de Wetering kwam met twee flessen prosecco binnen terwijl hij zei: 'Ik heb je boek gelezen en begrepen dat jullie niet van de blauwe knoop zijn.'

Dat was meteen een mooie introductie.

De gesprekken kwamen gemakkelijk op gang en ik had al snel het gevoel in goed gezelschap te verkeren.

Toen Gerard, we waren inmiddels in het stadium van tutoyeren gekomen, naar de keuken ging om een heerlijke maaltijd voor ons te bereiden, gaf hij aan dat we in die tussentijd op het balkon moesten kijken naar het aangaan van de verlichting van de Sacré Coeur, elke dag weer een prachtig moment. Eerst wordt hij groen en daarna helemaal verlicht. Het was adembenemend. Stil keken we uit over Parijs terwijl de lucht donker kleurde. Het is prachtig, peinsde ik, maar eigenlijk had ik hier niet moeten zijn.

De volgende ochtend werden we met een dienstauto naar 'De plek' gebracht.

Daar aangekomen was het nog een kleine tien minuten lopen. Inmiddels waren, ook strak in het pak, gearriveerd, de politieattaché van de Nederlandse Ambassade in Parijs, de burgemeester van Orsay met mevrouw de locoburgemeester, een politiefunctionaris met een dienstdoende agente die de kleine delegatie begeleidde naar 'De plek'. De consul liep voorop met een grote mand witte rozen.

Het slingerende pad liep vrij steil omhoog.

Het bloemenhart dat ik thuis had gemaakt en dat bestond uit witte gerbera's werd zwaarder en zwaarder. Het was warm en ik voelde het zweet op mijn voorhoofd staan.

Ik ademde moeilijk, soms blies ik mijn adem puffend uit als bij de bevalling.

Het was een lange, zware weg.

Toen stond de consul stil en wees: 'Dit is de plek, hier is Caroline gevonden'.

We waren stil en keken, ik zag de vangrail die enkele meters hoger lag en ik hoorde auto's rijden.



Even kwam er een gevoel van woede bij me naar boven, maar snel zag ik het zachte gezicht van Caroline. Die nu zeker nergens meer last van had. Ze was hier niet meer, ze was al lang op een prachtige plek hierboven.

Door de bomen scheen de zon in mijn gezicht en ik voelde weer de kracht die zij juist op dit soort moeilijke momenten aan mij doorgeeft. Je kunt het, mama.

Dat was het moment waarop ik mijn toespraakje en mijn gedicht kon voordragen. Daar, in de zon, respectvol met de mensen waar ik van hou, Jos, Jean-Paul, Michelle en Eveline.

Ik zag de betrokkenheid op de gezichten van de burgemeester, de locoburgemeester, de consul, de politieattaché, de medewerkster van de ambassade, de politiefunctionarissen.

Dat wat ik dertien jaar geleden zo gemist had, dat gebeurde hier nu. Caroline werd respectvol herdacht. Het vervulde mij met dankbaarheid.

Na de korte ceremonie liepen we terug langs dezelfde weg, die nu omlaag liep. Ik keek om en zag de witte rozen en het bloemenhart liggen. Er viel een last van mijn schouders.

Een puzzelstukje in de doolhof die de zoektocht naar de dood van Caroline is, was op zijn plek gevallen.

Ik ben even op de plek geweest waar mijn kind na haar dood te lang heeft gelegen.

De begraafplaats van Orsay grenst direct aan deze plek en de beheerder, de heer Deveu, stond ons daar op te wachten. Wij hadden elk twee rozen uit het boeket meegenomen en liepen naar een plekje dat begrensd werd door een groene heg met daaroverheen een pergola. Er stond een bord Jardin du Souvenirs. Daar legden we één van onze twee witte rozen neer. Eén voor één kwamen de anderen naar voren en legden ook hun roos erbij.

We hielden er een minuut stilte. Ik keek naar de rozen en de tekst Jardin du Souvenirs en vandaar dwaalde mijn blik over Parijs dat er zonovergoten bij lag.

Daar lieten ze ons als familie nog even alleen. Na afloop bedankten we de heer Deveu, die de heer van de Wetering terecht een zeer betrokken mens had genoemd. Met de consul, de politieattaché en de medewerkster van de ambassade dronken we na afloop koffie in een nabij gelegen cafeetje en daar lieten we de emoties even van ons afglijden.

De vijf witte rozen die we mee naar huis namen hangen nu te drogen.

Dit is een onvergetelijk weekend geweest.

Wil Vreeburg



De moordenaar

*Zij las het in zijn ogen
ze voelde het gevaar
in de donkere spelonken van zijn ziel
werd zij haar eigen dood gewaar
zijn handen een wapen van bruuw geweld
om haar ranke hals gekneld*

*hij gaat weer slapen
vouwt zijn handen in gebed
heeft de wekker
weer gezet*

*de zon wekt hem met zachte stralen
de dag begint een beetje zwaar
hij mag nog leven
de moordenaar*

*de God van liefde
heeft zo zijn eigen wetten
mogen wij ons daar
niet tegen verzetten?*

Wil Vreeburg

FAMILIEDAG IN AMMERZODEN

Op 13 juni 2009 bezocht ik, zus van Angela Zwaan, de familiedag in Ammerzoden, die werd georganiseerd door de Vereniging van Ouders van een Vermoord Kind.

Je moest er tussen 1 en 2 uur zijn.

Het was heel erg mooi weer en de vogeltjes floten de hele dag door, heel rustgevend.

Het is super jammer dat zo weinig jongeren zich voor dit soort bijeenkomsten aanmelden. Het zou ook jou een heel goed gevoel geven om daar je rust te vinden, weg van alle ellende, en gezellig met elkaar te zijn.

Je hoeft niet te praten als je dat niet wilt, het mag. De omgeving was erg mooi om naar te kijken en aan van alles te denken wat je maar wilt, over je gevoel en wat je allemaal hebt mee gemaakt. Ik wou daar ook even alleen zijn en heb op de brug van het kasteel gezeten.

Toen dacht ik aan alle leuke en minder leuke dingen: een traan van verdriet, en een lach vol herinneringen!

We missen onze kinderen, broers en zusters of wie dan ook, dat mag, maar laat het verdriet niet je leven bepalen en ook niet je dag.

Je mag het ook best gezellig hebben.

Probeer alles te delen diep in je hart, zodat je verdrietig kunt zijn en toch samen genieten.

Zo heb ik mijn dag ervaren en het heeft mij echt goed gedaan. We hebben er leuke en gezellige dingen gedaan zoals het kasteel bezoeken, we kregen daar een rondleiding en er was een troubadour, die toepasselijke nummers uit de 17^{de} eeuw zong.

Er zaten tussenruimtes in zodat je met elkaar kon praten over de activiteit of waar je maar ook over wou praten, iedereen luistert daar naar elkaar en begrijpt ook veel dingen omdat je allemaal ongeveer hetzelfde hebt meegemaakt.

Aan het eind van de dag hadden we een koud buffet met allemaal lekkere dingen (die ik niet lust), maar het was erg leuk georganiseerd.

Ik hoop dat er zich in de toekomst broers en zussen van vermoorde kinderen aanmelden: het doet je goed, misschien niet voor nou, maar denk aan later, deel je verdriet met elkaar, daar heb je veel meer aan.

Iedereen sterkte met het verlies van jullie dierbaren,

Groetjes, Prescilla

JONKVROUWE



Vreselijk om naar voren te worden geroepen en alle ogen op mij gericht te zien, hoewel ik als docente niet anders gewend was.

Maar ja, als je tot ridder wordt geslagen.....

Ik werp mij dus nederig in het stof en waan mij, met dat mooie kasteel op een steenworp afstand, meteen in vroegere tijden.....

Maar wat een wrede overgang diezelfde avond. Ik staar uit het raam van mijn nederige flatje.

Hoezo kasteel? Waar is mijn kamenier??

En waar blijft het zwijnengebraad en de met wijn gevulde roemer???

Ik schenk nog maar een huiswijntje van de plaatselijke super in. Gelukkig heb ik mijn maag goed gevuld bij het buffet, want een kant-en-klaarmaaltijd uit de magnetron valt niet echt te rijmen met een adellijke dame...

Intussen is het wel tot mij doorgedrongen dat er geen verdere privileges verbonden zijn aan mijn verheffing in de adelstand. Het is hard.

Ik moet thuis nog steeds alles zelf doen.

Ach en laat me dan ook maar gewoon tekeningetjes voor de Cocon blijven maken....

Want ik heb wel begrepen, dat ik daarmee mijn eigen plek binnen onze vereniging heb!

Lucrea

FAMILIEDAG



De "voor" prognose van deze dag was in de laatste Cocon inderdaad juist voorspeld!

Het werd een fantastische dag met schitterend weer en het middeleeuwse waterkasteel Ammersoyen in Ammerzoden in Gelderland.

Zaterdag 13 juni werden ouders, broers en zussen tussen 13.00 en 14.00 uur op het kasteel verwacht. Het voelde als een "warme" deken" elkaar weer te ontmoeten en daarbij de warmte van de zon als extra te ervaren.

Welkom met koffie en gebak en welkom geheten door voorzitter Sophia.

Tussen twee uur en half drie hield de ons bekende Maria Bonten een presentatie in het koetshuis over allerlei typen kastelen en adellijke gravinnen, rijke koopmansvrouwen, hun kleding, kragen en hun kapsels die met suikerwater in bedwang werden gehouden!

Daarna hadden we bij een drankje de gelegenheid om bij elkaar te zijn. Van drie tot vier was er een rondleiding in het kasteel.

Tijdens de restauratie ervan is de opvulling van de gracht verwijderd. De grond is voorzichtig uitgegraven en minutieus gezeefd.

Daarbij kwam een enorme hoeveelheid vondsten uit vijf eeuwen tevoorschijn.

Het grootste gedeelte van het aardewerk werd in stukken teruggevonden, maar er zijn ook complete objecten aangetroffen, waarmee op de bovenverdieping van het kasteel een expositie is ingericht.

De objecten van aardewerk, steengoed, glas, zilver, brons en tin zijn alle op Ammersoyen gebruikt en geven een beeld van de voedselbereiding, eten en drinken, verlichting en verwarming, kleding, religie, strijd en kinderspelen op het kasteel.

In 1944 en 1945 loopt het kasteel zware oorlogsschade op. In 1957 komt het in het

bezit van Geldersche Kasteelen en van 1959 tot 1961 wordt het grondig gerestaureerd en met eenvoudige middelen binnen ingericht.

We konden wandelen rondom het kasteel, omgeven door een dubbele slotgracht.

Tussen vier uur en half zes werden we op het terras verrast met het bezoek van troubadour Bernard de Ventadorn en met een lekker drankje luisterden wij naar zijn toepasselijke Franse, jiddische en sinti (zigeuner) liederen.

Daarna werd Lucrea Kern voor haar tomeloze inzet voor de Cocon als vrouwe van adel tot ridder geslagen en werd haar door Sophia een wapen omgehangen en een oorkonde overhandigd. Applaus, applaus!



Vanaf half zes werden we verwend met een lekker warm en koud buffet.

Het was een echt warmovergoten samenzijn, dat mede door subsidie van het Fonds Slachtofferhulp en van Justitie voor ons mogelijk kon worden gemaakt.

Onze grote dank hiervoor en ook aan onze bestuursleden van de V.O.V.K. voor hun inspanning en werk voor deze dag.

Els IJspelder





WIJ HERDENKEN IN JULI, AUGUSTUS EN SEPTEMBER 2008

<i>Bas Stoker</i>	* 01-07-1974	† 07-04-2000
<i>Mariëlla de Geus</i>	* 08-07-1981	† 04-11-2001
<i>Facco George Nieuwenhuis</i>	* 11-07-1966	† 20-02-2000
<i>Marjoke Filippo</i>	* 15-07-1960	† 31-01-2001
<i>Maurice Tielemans</i>	* 17-07-1971	† 12-01-1996
<i>Rebecca Muller</i>	* 18-07-1969	† 19-08-1996
<i>Dick Reintjes</i>	* 19-07-1962	† 01-12-1997
<i>Marianne Bündgens</i>	* 23-07-1963	† 01-10-1997
<i>Fabian Brands</i>	* 23-07-1970	† 10-01-2001
<i>Cornelis Speksnijder</i>	* 24-07-1968	† 02-08-2002
<i>Romy Visser</i>	* 25-07-2004	† 14-06-2006
<i>Eline Hellemons</i>	* 25-07-1971	† 24-07-1998
<i>Eli Hormann</i>	* 30-07-1973	† 11-06-1998
<i>Jeroen Polderman</i>	* 06-08-1968	† 22-12-1997
<i>Anja Bronkhorst</i>	* 08-08-1954	† 03-08-1997
<i>Fred Boon</i>	* 08-08-1970	† 07-11-1997
<i>Pascal Janssen</i>	* 08-08-1987	† 24-01-1997
<i>Pieter-Jorn Roorda</i>	* 13-08-1979	† 11-06-1994
<i>Marcello Janssen</i>	* 17-08-1987	† 11-08-1996
<i>Nicolette Beekenkamp</i>	* 23-08-1975	† 24-01-1999
<i>Caroline Pino</i>	* 24-08-1971	† 27-07-1996
<i>Felicita Oostdam</i>	* 25-08-1985	† 24-11-1994
<i>Henk Arends</i>	* 26-08-1969	† 17-08-1993
<i>Dorothee Overbosch</i>	* 04-09-1973	† 19-12-2000
<i>Barry Bennemeer</i>	* 05-09-1969	† 26-06-1993
<i>Tanja Tijssen</i>	* 10-09-1979	† 21-02-1999
<i>Patricia Siereveld</i>	* 11-09-1970	† 10-01-1997
<i>Tjirk van Wijk</i>	* 12-09-1972	† 16-10-1999
<i>Maurice Tijssen</i>	* 12-09-1986	† 04-11-2007
<i>Wouter IJspelder</i>	* 17-09-1974	† 24-11-1996
<i>Hester van Nierop</i>	* 24-09-1970	† 19-09-1998
<i>Maartje Pieck</i>	* 24-09-1984	† 11-07-2000
<i>Maaike Kuiper</i>	* 26-09-1972	† 06-02-1997
<i>Bart van Dijck</i>	* 27-09-1970	† 01-01-1991





Bas Stoker en stiefzoon Mitchel



Mariëlla de Geus



Facco George Nieuwenhuis



Marjoke Filippo



Maurice Tielemans



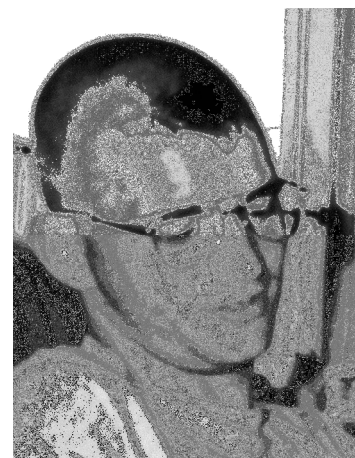
Rebecca Muller



Dick Reintjes



Marianne Bündgens



Fabian Brands



Cornelis Speksnijder



Daniël Visser

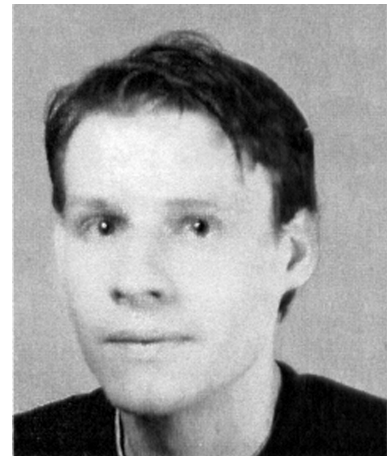
Romy Visser



Eline Hellemons



Eli Hormann



Jeroen Polderman



Anja Bronkhorst

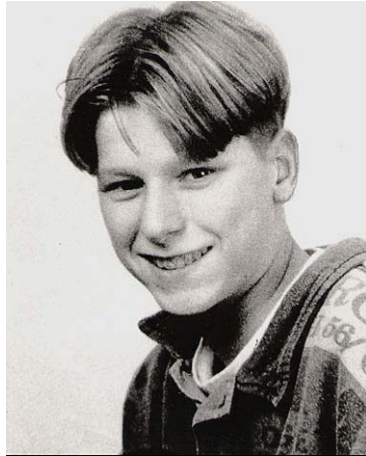


Gijs Janssen

Pascal Janssen



Fred Boon



Pieter-Jorn Roorda



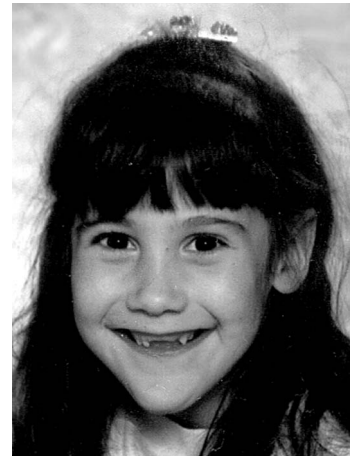
Marcello Janssen



Nicolette Beekenkamp



Caroline Pino



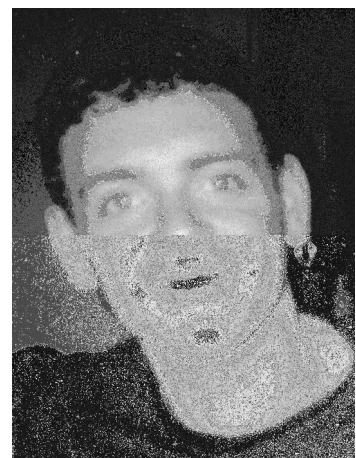
Felicita Oostdam



Henk Arends



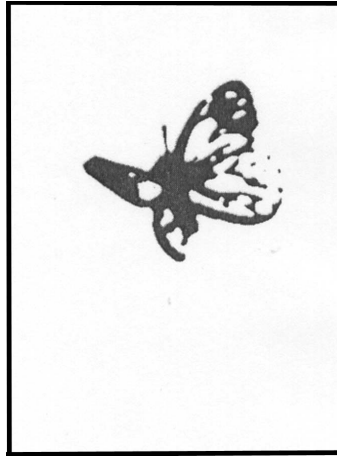
Dorothée Overbosch



Barry Bennemeer



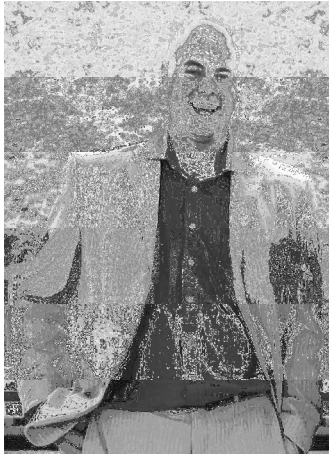
Patricia Siereveld



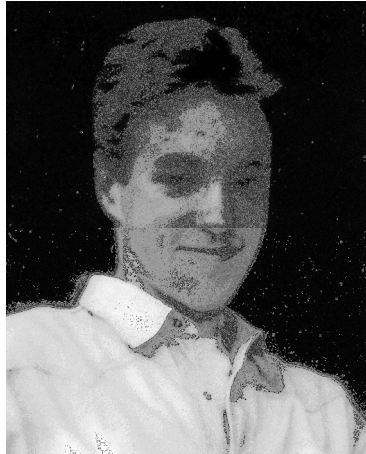
Tanja Tijssen



Tjirk van Wijk



Maurice Tijssen



Wouter IJspelder



Hester van Nierop



Maartje Pieck



Maaïke Kuiper



Bart van Dijck

*In het moeras van mijn herinnering
blijf jij mij steeds nabij*



Met deze Wijs op Reis-brochure 2008/2010 presenteerde het ministerie van Buitenlandse Zaken haar campagne in mei van dit jaar.

Wij waren daar als vertegenwoordigers van de werkgroep SAM-B van de VOVK bij aanwezig op Schiphol. Daar werden door een acteur op ludieke wijze de reizigers toegesproken en hen werd aangeboden een foto te maken vóór de twee grote billboards die stonden opgesteld.

Na een tijdje maakte de minister van Buitenlandse Zaken de heer Maxime Verhagen zijn opwachting waardoor de bijeenkomst nog een extra dimensie kreeg.

Spontaan meldden zich vele reizigers om met de minister vereeuwigd te worden. Deze foto kregen zij dan mee en konden die vanuit hun vakantieadres sturen naar familie of vrienden.



Vlnr Arsène, minister Verhagen en Wil.

Arsene en ik wilden natuurlijk ook met Maxime op de foto, al was het maar om deze een plaatsje in onze Cocon te geven.

Mevrouw Marjolein Diks, Beleidsmedewerker Directie Consulaire Zaken, en onze gesprekspartner bij bijeenkomsten samen met verschillende organisaties, was ook aanwezig en met haar maakten we ook graag een foto. We hadden inmiddels uitbundige slingers om onze hals gehangen en een tropenhoed opgezet. Toen wij de foto afgedrukt zagen zeiden we, nee, die kunnen we niet in de Cocon plaatsen, veel te vrolijk. Toch wil ik u hem niet onthouden. We mogen weer lachen.

En wat is er sedert dertien jaar veel veranderd binnen de muren van het ministerie van Buitenlandse Zaken. Als ik terugdenk aan het jaar 1996, het jaar waarin Caroline vermist en daarna vermoord werd gevonden nabij Parijs, aan de bureaucratische muren die geslecht moesten worden, aan de starre houding van ambtenaren en ambassade-personeel, dan kan ik alleen maar constateren dat mede door de activiteiten die wij sindsdien hebben ondernomen, veel ten goede is veranderd bij het ministerie van Buitenlandse Zaken.



Vlnr Wil, Marjolein Diks en Arsène.

Dat we door de muren van ambtelijkheid en afstandelijkheid zijn heengedrongen en samen kunnen en mogen kijken naar wat er beter kan. Dat gezien wordt wat er echt niet goed is gegaan en dat daar lering uit wordt getrokken. Dat wij van anonieme burger nu gesprekspartner zijn geworden, dat er naar ons geluisterd wordt en dat er iets gedaan wordt met onze suggesties. Daar zijn we tevreden over en dat wil ik hier graag benadrukken.



Dan staan wij daar, Arsene en ik, tussen de vrolijkheid van vakantiegangers die hopelijk wijs op reis gaan. Dan kan het niet anders of wij denken aan onze kinderen, Caroline en Hester, en wij zien ze op reis gaan, vrolijk en vol verwachtingen, de zon tegemoet, het leven tegemoet. Naar Portugal, naar Mexico. Uiteindelijk hun dood tegemoet. Dat doet heel erg pijn. Achter de lach op de foto zit ons verdriet verborgen, dat hebben wij geleerd in al die jaren. Te lachen terwijl je hart huilt.

Marjo Searle, een van onze werkgroep, kon er niet bij zijn op Schiphol. Te pijnlijk, ze schreef het al eens in een stukje voor de Cocon. Schiphol was de plek waar ze vaak vrolijk afscheid namen van hun dochter Brenda, waar ze haar uitzwaaiden en waar ze in 2000 niet meer terugkeerde. Vermist, negen maanden lang, daar kan iemand die het niet heeft meegemaakt zich geen voorstelling van maken. De Wijs op Reis campagne was voor ons dus veel meer dan zomaar even acte de présence geven. De drive hiertoe werd ons uiteindelijk meegegeven door onze dochters, zonder wie deze verbeteringen wellicht minder snel tot stand zouden zijn gekomen.

Maar hoe wijs je ook op reis gaat, gebleken is dat onze dochters mensen op reis zijn tegengekomen die niet wijs waren.

Wil Vreeburg

BOEKUITREIKING

De uitreiking van het boek *Wraakgevoelens* was op zondag 7 juni 2009 in Schiedam.

Aan het boek werkten achttien schrijvers mee. Zij schreven het verhaal over het drama dat hun overkwam. Ze waren met familie uitgenodigd om in besloten kring officieel hun eerste exemplaar in ontvangst te nemen.

Uitgever Simon Vuijk, van huis uit misdaadjournalist, benadrukte dat het een gezamenlijk geschreven boek was dat hij nu presenteerde. Ondanks alle verdriet, boosheid en ellende was hem na het lezen van de verhalen één duidelijke boodschap opgevallen: het goede is sterker. Simon wil graag zijn steentje bijdragen voor mensen die zo'n tragedie hebben meegemaakt. Hij ervaart het uitgeven van dit boek dan ook als een statement voor het goede.

Na zijn inleiding overhandigde hij officieel het eerste boek aan Jaap Smit, directeur van Slachtofferhulp Nederland.



Links Simon Vuijk en rechts Jaap Smit.

Jaap stelde dat hij het een grote eer vond het eerste boek in ontvangst te mogen nemen en deed dit met een groot gevoel van bescheidenheid. Want: 'U heeft meegemaakt wat je geen enkele ouder toewenst. Ik denk aan mijn eigen kinderen. Wat zou ik doen... ik wil er niet eens aan hoeven denken!'

Kinderen die hun eigen wereld op hun manier opbouwen. Een klein meisje speelt in haar park, er gebeurt iets gruwelijks, een jonge vrouw vertrekt naar de andere kant van de wereld en komt een roofdier tegen, een ander kiest de verkeerde partner, een volgende is gewoon op het verkeerde moment op de verkeerde plek. Allen lopen ze tegen andere mensen op die zich als roofdieren gedragen en genadeloos toeslaan.

Je geeft je kinderen steun en liefde en iedere keer meer vrijheid. Daarna laat je ze los. En je geeft ze oog voor het goede. Zelf kijk je, van steeds grotere afstand naar je kind. Je herkent jezelf bij het vinden van zelfstandigheid.

Dan, ineens stort deze hele wereld in! Soms kon je het zelfs zien aankomen.

Jaap voelt in de verhalen onze eenzaamheid, hoe we aan onszelf werden overgelaten.

Hij hoort ook de grondtoon van boosheid en wraak en ziet iedereen hiermee worstelen. Sommigen schreven hun verhaal voor de eerste keer op. Anderen hadden dat al vaker gedaan.

Na het lezen luidt zijn boodschap als volgt: 'Wraak is een alles verterend gevoel, het doet alle andere gevoelens teniet. Probeer hiervoor op te passen, want wanneer wraak toeslaat, sta je jezelf in de weg. Dan brengt de dader ook je diepste zelf om, en heeft hij niet alleen je kind omgebracht. Uiteindelijk lost het niets op. Daarop is Slachtofferhulp Nederland gericht. Daarom willen we u als ouders verder helpen!' Uit een aantal verhalen las hij dat het lot van het kind dat ver weg stierf de ouder er juist toe aanzette anderen, ver weg, verder te helpen.

Of hoe de vader scholen afging om het verhaal over de moord op zijn zoon te vertellen en andere kinderen er op zo'n manier voor te behoeden. En: 'ik sta niet toe dat de dader ook nog mijn leven kapot maakt!' Zo ontdekte hij hoe wij onze weg door het moeras proberen te vinden en hij vindt het dan ook heel terecht dat de samenleving zich betrokken voelt bij ons!

Daarom wil hij ook de aandacht vestigen op het nieuwe wetsvoorstel over affectieschade. Natuurlijk valt een mensenleven niet te vertalen in een geldbedrag. Maar erkenning van de positie van nabestaanden, hen weer op de been helpen, het vinden van de daders en het vergoeden van de schade, moet uiteindelijk het leed een beetje verzachten.

Vervolgens maakte Mieke van Dorst namens ADS de schrijvers complimenten. Zelf had ze bij het schrijven gemerkt wat een flinterdun laagje er maar lag over haar gevoel van woede en haat. Ze stelde dan ook dat wraakgevoelens je volslagen kunnen breken. Ze was blij dat Martin Roos ADS had opgericht, zodat nabestaanden, maar ook verdere familie en vrienden hier hun troost konden vinden.

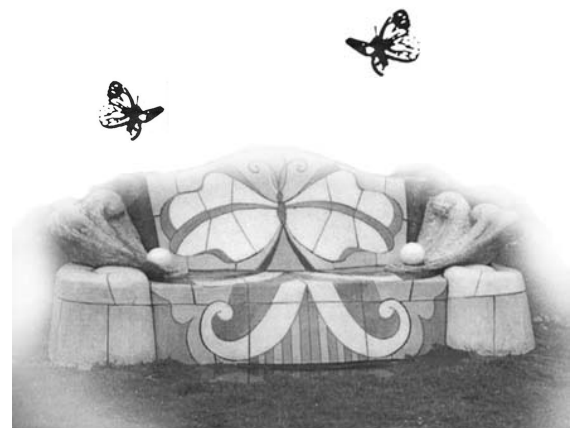
Namens de VOVK gaf Sophia Kammeijer aan dat ze diep onder de indruk was van de schoonheid van de verhalen.

Daaruit spreekt het eenzame proces, wat we niet alleen kunnen bewandelen, maar waarbij we gelukkig merken dat er instanties zijn die dit nu onderkennen.

Maar Sophia concludeerde ook dat het goede gelukkig sterker uit de strijd komt, dat ouders, naast de procesgang en het vonnis, toch ook weer de kracht vonden om de herinnering aan hun kinderen zo levend te houden. Zo zag ze als voorbeeld de vlindertuin van Nienke.

'Wie van ons heeft niet iets met vlinders?'

Onvoorwaardelijke liefde en trouw aan onze kinderen spreekt uit iedere bladzijde van het boek. De bron die onze levens vorm gaf. Wraakgevoelens kennen we, maar wraak nemen, neen. We zoeken stapje voor stapje de weg naar het leven, en hopelijk blijven we dat doen! Het is een boek waar de VOVK ook zinvol gebruik van zal maken bij het vertegenwoordigen van de vereniging bij de verschillende instanties.



Daarna vertelde Yolande Kleiss over de vlindertuin die ze heeft aangelegd, samen met de plaatselijke plantsoendienst.

Haar werd een paar maanden na de dood van Nienke gevraagd: 'Hoe wil je het hebben?' 'Alles moet kaal,' stelde ze...

En zo gebeurde het ook. Het betekende bijna dat de man die dit uitvoerde, ontslagen werd! Maar het was wel het ontstaan van de vlindertuin, waarin nu naast alle planten een bank staat met twee parels. Het is een anonieme plek, elke voorbijganger die een verdriet te verwerken heeft kan daar tot rust komen. Yolande gaf ons als laatste mee, dat de herinneringen aan onze kinderen gelukkig altijd zullen blijven! Na deze toespraken hebben we de tuin met z'n allen bezocht.

Het is een prachtige plek!

Arsène van Nierop

Beste Wil,

Sinds kort zijn wij 'lid' van de VOVK. In februari 2008 is mijn broer, Rick Haster, vermoord in een garagebedrijf in Amsterdam Noord. Mijn broer was 46 jaar toen hij vermoord werd. Anderhalve maand na de moord zijn twee verdachten opgepakt die uiteindelijk ook de daders bleken te zijn. Het bewijsmateriaal tegen deze twee verdachten was overduidelijk. Zij zijn beide veroordeeld voor 20 jaar. De jongste dader was 16 jaar en de 'oudere' was 22 jaar oud. De 'hoge' gevangenisstraf was groot nieuws in Nederland, want het was voor het eerst dat een minderjarige zo'n hoge straf had gekregen.

Ik heb ondertussen gezien dat de zaak ook onder jouw aandacht is geweest, want ik zag in Cocon van 15 maart jl. (die ik nu pas heb gelezen) dat jij een reactie heb gestuurd n.a.v. een artikel in de Trouw van 9 februari.

Ik wil je daar hartelijk voor danken, want de reactie die jij hebt geschreven komt ons recht uit het hart. Ik vind je op het einde van het artikel zelfs nog een beetje aan de optimistische kant als je zegt dat de daders met het leed van nabestaanden geconfronteerd zouden moeten worden.

De jongens die mijn broer hebben vermoord zullen zich nooit kunnen inleven in dit grote leed. Simpelweg omdat ze gewetenloos zijn. Het is om naar van te worden. Het lijken wel wezens van een andere planeet. Jammer genoeg heb ik het stuk in de Trouw te laat onder mijn aandacht gekregen, anders had ik ook graag nog een reactie geschreven.

Mijn moeder en ik stellen het in ieder geval zeer op prijs dat jij zo'n goede reactie hebt geschreven. Nogmaals dank.

Verder willen wij onze complimenten maken voor het blad Cocon. Wij hebben nu twee nummers gelezen en ik moet zeggen dat het ons veel herkenning biedt. Verder veel informatie, mooie gedichten en mooie warme, weliswaar hartverscheurende, verhalen van nabestaanden. Het is allemaal zo herkenbaar. Mijn moeder gaat 29 augustus a.s. naar de kennismakingsbijeenkomst van de VOVK.

Ten slotte. Afgelopen week heb ik me boos gemaakt over een artikel in de Volkskrant (22 juli 2009). Het artikel is geschreven door Marjanne van Zwol.

Zij schrijft over de schadeclaim die onlangs is toegewezen aan de moeder van de vermoorde Nadia van de Ven. Van Zwol is het niet eens met de toekenning van de financiële schadeclaim. Ik heb in mijn boosheid een brief aan de forumpagina van de Volkskrant gestuurd, maar die brief is helaas niet geplaatst. Ik zal hem jou als bijlage sturen. Wie weet wil je hem gebruiken om in Cocon te plaatsen. Kijk maar of het passend is. Ik weet niet of ik me hiermee te veel met 'andermans zaken' bemoei....

Met vriendelijke groet,

Monique Haster



STRAF DADERS ALLEEN VOOR MISDADEN

Rechters moeten daders beoordelen op wat zij hun slachtoffer hebben aangedaan.

*Het gaat te ver daar ook de familie bij te betrekken, meent **Marjanne van Zwol**, politicologe en ethica.*

Slachtoffers van een misdrijf mogen tegenwoordig hun stem laten horen in ons rechtssysteem. Tot hoe ver gaan hun rechten en zijn zij niet strijdig met de klassieke humane rechtsprincipes?

Het belangrijkste houdt in dat een persoon individueel verantwoordelijk is voor zijn daden. Als iemand weet dat de gevolgen ervan ernstig zijn voor bepaalde derden en als hij desondanks zijn daad pleegt, is hij strafbaar. Een dader wordt alleen voor zijn werkelijk begane misdaden gestraft en bij de straftoekenning geldt het principe 'gelijke monniken, gelijke kappen'.

De straf moet in verhouding staan tot de daad. Bovendien houdt de dader dezelfde basisrechten als ieder ander mens.

Vanwege al deze redenen onderzoekt de rechter in welke mate de dader toerekeningsvatbaar is, in welke context hij handelde en wat zijn motieven waren. Een huurmoordenaar wordt daarom anders beoordeeld dan de vrouw die haar verkrachter doodt.

Deze rechtsbeginsels hebben sinds vorige week een andere invulling gekregen volgens een bericht in de *Volkskrant* van 17 juli 2009. De redactie was zich dat bewust, want het artikel 'Moordenaar moet slachtoffer vergoeding betalen' stond met een vette kop op de voorpagina.



Nadia van de Ven

Het was de eerste keer in Nederland dat een rechter de financiële claim van een nabestaande van een slachtoffer op de dader honoreerde. De moeder van Nadia van de Ven zou als gevolg van de moord op haar dochter materiële en immateriële schade hebben geleden. Een kind verliezen is een van de ergste dingen die een mens kan overkomen en een geliefde verliezen door geweld is ook ernstig. Hoe erg moet het dan wel niet zijn als die twee zaken samenvallen? Logisch dat de moeder van Nadia verschrikkelijk leed onder de moord op haar dochter.

Wat is er dan zo zorgelijk aan de uitspraak van de Arnhemse rechter die dat leed in een geldbedrag wil uitdrukken, te betalen door de dader aan de moeder? Het gebeurt immers wel vaker dat de rechter smartengeld toekent en het is onomstreden dat materiële schade in principe vergoed wordt.

Het zorgelijke is dat het slachtofferschap wordt uitgebreid tot de familiekring waardoor de dader niet langer als individu slechts voor zijn daad tegenover zijn directe slachtoffer wordt gestraft. Hierdoor wordt het principe van gelijke monniken, gelijke kappen verlaten. Pascal F. vermoordde zijn huurster Nadia en zijn motieven lagen in de relatie tussen hem en haar. Hij zal nooit de opzet hebben gehad de moeder van Nadia schade te berokkenen. Als dat wel zo was, had dat in het strafdossier moeten komen.

Pascal F. is terecht zwaar gestraft. Nu wordt hij echter ook gestraft voor het leed dat de moeder heeft ondervonden, zowel voor het immateriële als het materiële leed. Dat is principieel onjuist omdat er geen relatie is tussen het motief van de moordenaar en het leed van de moeder.

Het is een factor die niet valt onder de principes van 'gestraft worden voor dat wat je hebt gedaan' en 'gelijke monniken, gelijke kappen'. Het betekent tegelijk dat de klassenjustitie in een nieuw jasje terugkeert.

De deskundigen zeggen dat het verdriet van de moeder van Nadia 'verder gaat dan de normale beleving van verdriet.' De oorzaak van dat bovennormaal grote verdriet is waarschijnlijk niet Pascal F. te verwijten, maar ligt al opgesloten in haar persoon. Het zou kunnen dat ze zich schuldig voelt tegenover haar dochter omdat ze een slechte relatie hadden of omdat de moeder van zichzelf labiel is.

De moeder was arts en een arts verdient veel meer dan bv een bejaardenverzorgster.

Als Pascal F. een andere huurster had vermoord vanwege een geschil om een wasmachine was de uitkomst voor hem anders geweest, ook al was zijn daad dezelfde.

Het zou dus kunnen dat de moordenaar van een kind van een labiele arts veel zwaarder moet boeten dan de moordenaar van een psychisch stabiele bejaardenverzorgster. En is er geen vader, grootouder of broer en zus die geleden hebben en die ook een claim gaan indienen?

De directe relatie tussen straf en daad is volkomen zoek en daarmee is een belangrijke pijler van ons rechtsstelsel ondergraven.

Zorgelijk is eveneens dat advocaat Martens de ouders van Pascal F. aansprakelijk stelde voor wat hun volwassen zoon deed omdat zij hem in bescherming namen. Sinds wanneer is het strafbaar dat een ouder zijn kind beschermt? Martens zet de ouder-kindrelatie in op twee verschillende manieren om een schadeclaim gehonoreerd te krijgen: de moeder van het slachtoffer staat tegenover de ouders van de dader. De rechter had beide claims moeten afwijzen, omdat 'familie' geen rechtspartij is in ons rechtssysteem. Hij behoort de dader te beoordelen op zijn daad en niet op de mate van het leed dat hij onbedoeld familie van het slachtoffer heeft toegebracht. De rechten van het individu moeten gewaarborgd blijven.



REACTIE

Bovengenoemd artikel heb ik tenenkrommend gelezen. Hoe graag zou ik met Marjanne van Zwol in gesprek gaan over dit thema.

Zij neemt het op voor de moordenaar van een gruwelijke moord en vindt dat hem onrecht wordt aangedaan door hem ook nog eens

financieel aansprakelijk te stellen voor de immateriële schade opgelopen door de moeder van Nadia.

Het wordt nog erger als zij haar zorg uitspreekt over het feit dat het slachtofferschap hierdoor wordt uitgebreid tot de familiekring van het vermoorde slachtoffer. Want, zo stelt zij, de dader zal nooit de opzet hebben gehad om de moeder van het slachtoffer te treffen.

Als dat wel zo was dan had dat in het strafdossier aan de orde moeten komen.

Hier kunnen wij als VOVK stellen dat we nu juist al jaren ijveren voor een status als slachtoffer/nabestaande van moord.

Waarbij ik aanteken dat het woord slachtoffer niet gelukkig gekozen is omdat we ons absoluut niet als slachtoffer willen presenteren. We willen juist strijdbaar blijven na een verschrikkelijke gebeurtenis.

Het is echter noodzakelijk om de status 'slachtoffer' te hebben om als belanghebbende aangemerkt te kunnen worden.

Jaren hebben we het als getraumatiseerde nabestaanden van de moord op ons kind maar alleen moeten uitzoeken.

Toen kregen we het 'spreekrecht', waarmee we een stapje verder kwamen en de moordenaar van ons kind in de rechtszaal konden vertellen hoezeer hij ook ons als ouders beschadigd had. Het mag dan wel geen opzet zijn geweest ons te treffen, maar de schade en de ravage die hij in gezinnen achterlaat na zijn verachtelijke daad, is met geen pen te beschrijven.

Daarom is het zo goed dat we als vereniging ons hard maken om deze onrechtvaardigheid in de wet te bestrijden en trachten te verbeteren.

Met zijn uitspraak heeft de rechter veel nabestaanden van ernstige moord op hun kind het gevoel gegeven dat nu eindelijk eens iets wordt begrepen van de impact van zo'n daad.

Het wordt tijd dat iets veranderd wordt in ons rechtssysteem, waarin 'familie' geen rechtspartij is.

Misschien moeten wij als VOVK zo iemand als Marjanne van Zwol eens uitnodigen op een bijeenkomst in Leusden, waar zij dan eens heel goed moet luisteren naar de ouders die een kind verloren door moord. Wellicht krijgt zij dan meer begrip voor deze ouders en voor de rechten van 'familie' en kan ze zich inzetten voor een wetsverandering in deze.

Wil Vreeburg

DAG VAN DE VERMISTEN 5 JUNI 2009



Ook bij de VOVK is de problematiek van vermissing bekend.

Bij verschillenden van ons ging er een tijd van vermissing van een dierbare vooraf aan het verschrikkelijke bericht van moord.

Het is altijd een schrikbeeld gebleven.

Wat als onze dochter Brenda niet na bijna negen maanden gevonden was?

Hoe hadden we dat kunnen dragen?

Hoelang waren we blijven zoeken?

We wisten van de VAV, Vereniging van Achterblijvers bij Vermissing; we hebben zelf nog geijverd voor oprichting van het Meldpunt Vermisten (nu Hulplijn Vermiste Personen) van het Rode Kruis.

Maar voelden dat we geen recht hadden om bij een herdenking te zijn, want Brenda was immers gevonden?

In 2008 werd op de jaarlijkse Nationale dag van de Vermisten, de eerste vrijdag in juni, de problematiek van een vermissing in het buitenland besproken.

En daar zijn we heengegaan.

Daar kunnen we immers veel over vertellen. Het was een bijzondere dag, en er waren lotgenoten, anderen die ook hun dierbare dood teruggevonden hadden.

De herdenking was erg mooi; het ontroerde ons de naam Brenda gevolgd door een zware gongslag bij dit monument te horen.

Dit jaar gingen mijn man en ik weer.

Nu alleen om Brenda te herdenken.

Op deze dag, precies acht jaar geleden, was haar afscheidsdienst.

En het voelde goed om stil te staan bij het belang daarvan, van afscheid kunnen nemen. Onzekerheid is zo verschrikkelijk slopend.

Er was een heel goede lezing van Prof. Drs. Manu Keirse, die ook deze vorm van rouw treffend wist te verwoorden.

Ik zou iedereen die met vermissing te maken heeft gehad aan willen raden ook eens naar deze Nationale dag van de Vermisten te gaan. Het informatieve gedeelte, meestal 's ochtends gehouden, is dit jaar verschoven naar het najaar. Het zal vermoedelijk in november zijn en wordt aangekondigd op de website van het Rode Kruis: www.vermistepersonen.nl

Marjo Searle



NIEUWSBRIEF SLACHTOFFERBELEID

Juni 2009



Algemeen Overleg publieke taak.

Op 21 april j.l. heeft de Tweede Kamer met de ministers Ter Horst (Binnenlandse zaken) en Hirsch Ballin (Justitie) en staatssecretaris Huizinga (Verkeer en waterstaat) gesproken over de voortgangsrapportage van het programma Veilige publieke taak.

Het ging over het terugdringen van geweld tegen werknemers met een publieke taak en over werknemers die slachtoffer zijn geworden. Kamerlid Van Raak (SP) pleit ervoor dat slachtoffers van geweld niet zelf hun recht moeten gaan halen, maar dat werkgevers een arm om deze mensen heen slaan en hen alle lasten uit handen nemen.

Een ander onderwerp was het (super)snelrecht. Over het snelrecht en de positie van slachtoffers daarbij is op 17 juni j.l. een aparte brief naar de Tweede kamer verzonden.

Op 25 juni a.s. wordt het AO voortgezet.

Op 14 mei heeft het **Algemeen Overleg tbs** met de vaste commissie voor Justitie en staatssecretaris Albayrak plaatsgevonden. Gesproken is o.a. over de informatieverstrekking aan slachtoffers en nabestaanden vanuit de tbs klinieken en de opgerichte werkgroep tbs en slachtoffers.

Kamerlid Teeven (VVD) gaf aan dat het niet alleen gaat om informatieverstrekking met betrekking tot het verlov van de ter beschikking gestelde, maar ook om hetgeen is afgesproken met de ter beschikking gestelde (bijvoorbeeld een bezoekenregeling mbt kinderen).

De staatssecretaris antwoordde hierop dat bij een verlofaanvraag verplicht rekening dient te worden gehouden met slachtoffers en nabestaanden. Er is een werkgroep opgericht, die nadrukkelijk de opdracht heeft om te bezien hoe rekening kan worden gehouden met de belangen van slachtoffers en nabestaanden en hoe aan hen informatie kan worden verstrekt.

CJIB handelt 85% binnen 3 jaar af

In juni 2009 is 85% van de door het Centraal Justitieel Incasso Bureau (CJIB) ontvangen schadevergoedingsmaatregelen binnen drie jaar afgehandeld! Wat wil dit precies zeggen?

Het CJIB heeft vanuit de Tweede Kamer de opdracht om schadevergoeding voortvarend en snel te innen, vanuit de gedachte dat een slachtoffer na veroordeling van de dader niet jarenlang op zijn of haar geld moet wachten. Elk jaar wordt daarom in de Rijksbegroting met het CJIB een afspraak gemaakt.

Voor 2009 is afgesproken dat het CJIB 80% van alle zaken die drie jaar geleden ter inning zijn aangeboden, moet hebben afgedaan.

Die doelstelling is dus ruimschoots gehaald. Heeft dan ieder slachtoffer zijn/haar geld ontvangen? Verreweg de meesten wel, maar niet allemaal. Van de afgedane zaken is 75% geïnd en 10% uiteindelijk niet (volledig) betaald. Dit kan voorkomen als de dader komt te overlijden, als de dader een rechtspersoon is en failliet wordt verklaard of als het CJIB er niet in slaagt het bedrag volledig te incasseren, ook niet nadat het dwangmiddel, (vervangende) hechtenis is toegepast.

Wat doet het CJIB met de 15% niet afgedane zaken? In deze zaken zet zij de inning gewoon voort. Vooral als hoge bedragen verschuldigd zijn en/of de dader in detentie verblijft, kan de termijn van drie jaar te kort zijn om het volledige bedrag te innen.

En, wordt de komende jaren ook 85% van de zaken binnen drie jaar afgedaan? Het streven van het CJIB is erop gericht dit percentage in ieder geval vast te houden en daar waar mogelijk te verbeteren. Dit is immers in het belang van slachtoffers. Bovendien kan het CJIB het niet alleen.

De sterk verbeterde aanlevertijden vanuit de Parketten, de vlotte communicatie met het Schadefonds Geweldsmisdrijven, de resultaten van de Gerechtsdeurwaarders en de professionele aanpak van Politie dragen stuk voor stuk bij aan succesvolle inning.

Dat een goede samenwerking zich in klinkende munt voor slachtoffers vertaalt, blijkt wel uit de stijging van het aantal zaken dat binnen één jaar volledig is betaald. Drie jaar geleden nog 40% dit jaar al 61%. Of en in welke mate de economische crisis een negatieve invloed zal hebben op de resultaten is op dit moment moeilijk in te schatten.

OM-conferentie over Slachtofferzorg

In april stond de OM-conferentie, ditmaal georganiseerd door arrondissementsparket Groningen, in het teken van Slachtofferzorg. Het College van procureurs-generaal, de hoofdofficieren van justitie, hoofdadvocaten-generaal en plaatsvervangers waren op de OM-conferentie aanwezig om inhoudelijk te spreken over Slachtofferzorg.

Na een introductie door procureur-generaal Rieke Samson gaf Jeroen Steenbrink (voorzitter Commissie Slachtofferzorg OM) een toelichting op o.a. BOS-schade, een OM-normenstelsel voor schadevorderingen in strafzaken.

Janny Dolging (plaatsvervangend hoofdofficier Groningen) besprak met de zaal een concrete strafzaak. Hierbij kwam een slachtoffer in een filmpje aan het woord.

Jacques Wallage (burgemeester Groningen) sloot af met zijn visie op Slachtofferzorg vanuit het perspectief Openbaar Bestuur.

Het tweede deel bestond uit een 'Lagerhuis discussie' met vier externe sprekers. Frans Geraedts (filosoof), Jaap Smit (directeur SHN), Roel Dros (korpschef Groningen) en Jan van Dijk (hoogleraar Victimologie) hadden stellingen zoals 'Slachtoffers moeten meedenken over de strafmaat' voorbereid.

Aan de hand hiervan ontstond er een levendige discussie. Het was een succesvolle OM-conferentie waarbij slachtofferzorg onder de aandacht is gebracht bij de hoofden van de OM-onderdelen.

De pilot **vernieuwd slachtofferloket**, waar politie, Openbaar Ministerie en Slachtofferhulp Nederland samenwerken aan de ondersteuning van slachtoffers en nabestaanden loopt nu enkele maanden. Na de pilot is het streven dat in alle arrondissementen een vergelijkbaar loket wordt ingericht, zodat overal volgens het concept van de pilot wordt gewerkt.

Daarom heeft het ministerie van Justitie op 27, 28 en 29 mei drie regionale bijeenkomsten gehouden over het vernieuwd slachtofferloket, namelijk in Den Haag, Den Bosch en Utrecht.

De aanwezigen waren medewerkers van het OM, SHN en de politie. Het voornaamste doel was te inventariseren hoe de huidige samenwerking geregeld is en om verbindingen tussen de arrondissementen te leggen.

Betrokkenen uit andere arrondissementen vertelden hoe op dat moment in hun arrondissement wordt samengewerkt.

De voorzitter van de werkgroep pilot vernieuwd slachtofferloket gaf uitleg over het vernieuwde slachtofferloket.

Tevens vertelden de coördinatoren van de pilotloketten hoe het eraan toe gaat binnen hun loket. Na de lunch werd er in subgroepjes gekeken welke verbindingen er tussen de loketten gelegd kunnen worden en op welke manier de loketten elkaar kunnen helpen.



In het land gebeurt veel binnen de loketten.

De aanwezigen vertelden enthousiast over hun loket en er werd volop meegedacht. Er bleken ook de nodige verschillen tussen de loketten.

Tevens bleek dat er al enkele verbindingen zijn. Zo werken Dordrecht en Rotterdam al samen, is Maastricht een project gestart om ook in Roermond, Den Bosch en Eindhoven het slachtofferloket vorm te geven, heeft Almelo een project gestart met Zwolle en is de coördinator van het (pilot) slachtofferloket Breda nauw betrokken bij de ontwikkeling van het slachtofferloket in Middelburg.

Veel loketten hebben afgesproken om bij elkaar te komen kijken tijdens werkbezoeken. Een aantal heeft besloten om een gezamenlijk overleg tussen de stuurgroepen te organiseren. Het ministerie van Justitie heeft aangegeven de ontwikkelingen te ondersteunen. Zo zal op korte termijn op de website van het ministerie van Justitie informatie over de pilot vernieuwd slachtofferloket te vinden zijn.

Daarnaast zal het ministerie in het najaar weer bijeenkomsten organiseren om de stand van zaken en toekomstige stappen met elkaar te bespreken. We kijken terug op drie zeer geslaagde bijeenkomsten.

De werkgroepen van Slachtoffers Centraal: Kwaliteit, Organisatie en Schaderegeling, hebben hun eindrapport opgeleverd.

Deze rapporten zijn in de zomer van 2008 breed verspreid onder betrokkenen in het land. Wilt u deze rapporten ook ontvangen, of wilt u extra exemplaren, stuur dan een mail met het gewenste aantal en uw postadres naar slachtofferbeleid@minjus.nl. Ook voor vragen en opmerkingen kunt u mailen naar dit adres.



Beste lotgenoten,

De afgelopen tijd is er veel commotie geweest over de presentatie van het Burgercomité tegen Onrecht. Het bestuur zag zich geconfronteerd met het feit dat onze vereniging vermeld stond en ook genoemd werd als deelnemer aan dit Burgercomité. Het bestuur wist van niets, is niet van tevoren over de inhoud en werkwijze van het comité op de hoogte gesteld, en werd geconfronteerd met uitspraken door de woordvoerder van het Comité Joost Eedmans.

Ons bestuurslid Jack Keijzer informeerde ons als bestuur alleen vooraf, dat hij op persoonlijke titel aan het comité deel zou nemen. Over de inhoud is door ons met Jack niet gesproken, dat moest geheim blijven. Dus ook niet over het feit dat wij in het pamflet werden genoemd.

Na de presentatie heb ik Jack telefonisch om opheldering gevraagd. Diezelfde avond mailde ik de initiatiefnemer en woordvoerder van het Burgercomité Joost Eedmans, en probeerde hem telefonisch te bereiken. Intussen werd in allerlei kranten onze vereniging als deelnemer genoemd.

Omdat uitleg door de woordvoerder van het Burgercomité uitbleef heeft het bestuur een extra vergadering belegd en besloten om een persbericht te doen uitgaan, en ter informatie een brief aan de leden te sturen.

Wij hebben in de voorbije jaren zeer goede contacten met allerlei instanties en organisaties opgebouwd. Het bestuur hecht er aan dat de goede naam van de VOVK gewaarborgd wordt. Het bestuur ziet het als haar taak om tegen iedere organisatie of persoon die de naam van onze vereniging zonder voorkennis gebruikt te protesteren.

Het bestuur heeft in de hectiek van het moment getracht zo goed mogelijk te handelen. Wel had boven het persbericht, in de titel dus, het woord misbruik anders geformuleerd kunnen worden. Onterecht of onzorgvuldig was hier beter op zijn plek geweest. Natuurlijk zijn wij als bestuur blij met de reactie van de heer Eedmans. We hopen dat hiermee het vervelende incident afgehandeld is.

Sophia Kammeijer



**Aan de leden van het Bestuur van de Vereniging
Ouders van een Vermoord Kind (VOVK)**

Den Haag, 6 september 2009

Geacht Bestuur,

De afgelopen week is nogal wat commotie ontstaan nadat wij in Nieuwspoort ons nieuwe Burgercomité tegen Onrecht hadden gepresenteerd. Ten onrechte is tijdens de persconferentie en via ons pamflet de indruk bij u en anderen ontstaan, dat het Burgercomité de verschillende lotgenotenverenigingen in zich vertegenwoordigt. Daarmee voelde u zich terecht verrast en voor het blok gezet. Voor dit ontstane beeld wil ik u graag mijn excuses maken.

Martin Roos, Jack Keijzer en Cor Sterkenburg zijn door mij in het voorjaar gepolst om mee te doen in het Burgercomité op persoonlijke titel. Nooit is het van wie van ons dan ook de bedoeling geweest om de drie verenigingen ADS, VOVK en VVRS waar zij lid van zijn, te binden aan ons initiatief. Helaas is in het pamflet en op de site www.burgercomite.nl wel dat beeld ontstaan. Inmiddels zijn deze links overigens allemaal verwijderd.

Gisteravond zag ik de mail van Sophia in mijn overladen mailbox met het verzoek om haar te contacteren. Helaas is in de grote hectiek ook haar telefoontje naar Capelle gestrand. Mijn secretaresse heeft de urgentie daarvan niet gezien en probeerde een telefonische afspraak in te boeken. Dat is erg betreurenswaardig achteraf gesproken, want door een tijdig onderling contact had uw persbericht en de daaropvolgende zeer negatieve berichtgeving in de Volkskrant voorkomen kunnen worden. Overigens denk ik dat de scherpe toon in het persbericht geen van ons allen goed heeft gedaan. Ik waardeer het wel zeer dat Sophia geprobeerd heeft om contact met mij te krijgen.

Mijn inzet is om, ondanks deze valse start en dit vervelende misverstand, met elkaar in goede harmonie op te trekken. Vele lotgenoten steunen inmiddels het initiatief van het Burgercomité en vele supporters van ons zijn ook lid van de VOVK, ADS of VVRS. Natuurlijk zal niet iedereen het met ieder voorstel of elke uitspraak eens zijn. Dat kan ook niet en lijkt mij helemaal niet erg. Maar laten we omwille van ons gezamenlijk doel – het realiseren van een betere positie voor slachtoffers en nabestaanden in Nederland - elkaar wel volop steunen. Samen staan we zeker sterker.

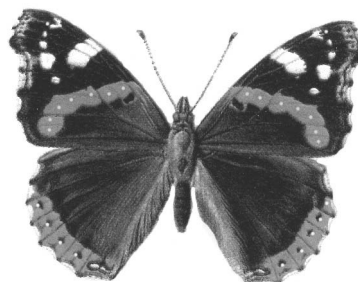
Ik hoop dat wij elkaar binnenkort zullen ontmoeten.

Met vriendelijke groet,

Joost Eerdmans

tel. 070 324 0355

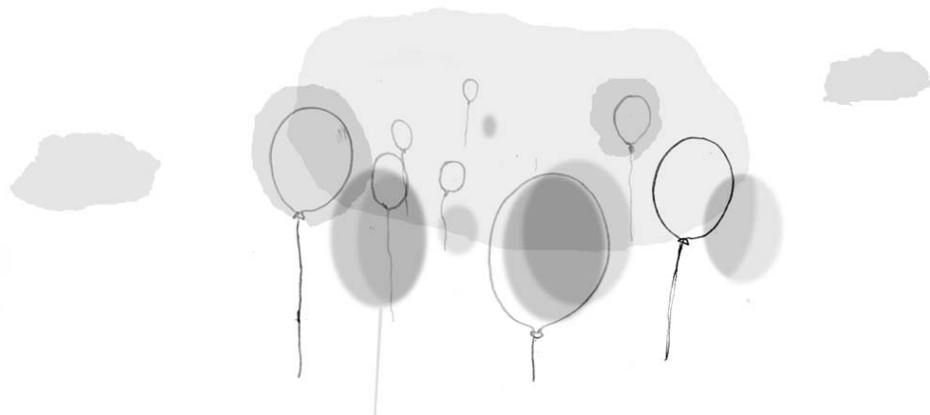
Joost@joosteerdmans.nl





DAG HERDENKEN GEWELDSSLACHTOFFERS 19 SEPTEMBER 2009 BREDA

- 10.00 Lotgenoten uit heel Nederland worden tussen 10.00 uur en 11.00 uur verwacht in muziektempel de Mezz in Breda, gelegen aan de Keizerstraat 101.
Deelnemers aan de DHG dag kunnen gratis parkeren op voetbalterrein van Defensie Gasthuisvelden/Fellenoordstraat op ± 500 meter van de zaal, aangegeven vanaf de weg met een lint. Peter Kievits zal daar de gasten ontvangen en naar de Mezz verwijzen.
Nabestaanden krijgen bij de ingang van de Mezz een badge opgespeld.
Koffie met een broodje.
- 11.00 Opening door DHG voorzitter Jack Keijzer.
- 11.05 Optreden van Frank Verkooijen met het lied “Ik mis je zo”.
- 11.10 Optreden van Klaske Ferwerda.
- 11.20 Toespraak door de Minister van Justitie de heer E. Hirsch Ballin.
- 11.40 Optreden duo “Wel en Wel”.
- 11.45 Optreden van Jos Twint.
- 11.50 Toespraak door de voorzitter van Slachtofferhulp Nederland de heer Jaap Smit.
- 12.00 Optreden van Harrie van Dongen (X factor), verzoek: “I did it my way”.
- 12.05 Optreden van Miranda van Dongen met “Tears in heaven”.
- 12.10 Optreden van Rolf van Dongen met “Hallelujah” (winnend liedje X factor).
- 12.15 Slotoptreden van Harrie van Dongen.
- 12.30 Opstellen van de stoet op het Coothplein. We hebben 5 linten van elk 75 meter ingezet.
- 13.00 Vertrek van de stoet, begeleid door tamboers, en spandoek.
Bordes stadhuis/podium..Ontvangst Ton Kleemans (opperstalspreker in de Mezz).
- 13.50 Noemen van de namen tijdens het passeren van het lint door o.a. parlementariërs.
- 14.15 Toespraken door P. van der Velden, burgemeester van Breda en mgr. J. van der Henden, bisschop van Breda. Het lint wordt vastgehouden o.a. door NAC-spelertjes en mededragers.
- 14.35 Het spelen van de ‘Last Post’ door Paul Jankowski.
- 14.38 Twee minuten stilte. Daarna worden door Jack Keijzer, de burgemeester en de bisschop, drie witte duiven losgelaten.
- 14.40 Klokgelui stadskerk / alle kerken Breda.
- 14.45 Oplaten van ballonnen door nabestaanden.
- 14.50 Mogelijkheid tot het voordragen van gedichten e.d. door lotgenoten.
- 15.00 Onthulling gedenksteen of boom?
- 15.20 Nabestaanden keren terug naar de Mezz
- 15.45 Petra Berger zingt drie liedjes. Ook Dolf Jansen zal een bijdrage leveren.
- 16.15 Buffet voor nabestaanden en genodigden en om 17.30 Slot van de dag.





AGENDA

- 19 september 2009 DHG-dag in Breda.
- 31 oktober 2009 Lotgenotenbijeenkomst in Leusden.
Gesprek met traumapsycholoog Drs. Herman de Mönnink.
Hij kan met ons meedenken over het hervinden van kracht en de vermindering van de aanhoudende stress opdat je –ondanks het gemis- stappen kunt maken in je leven.
Ter illustratie de tekst die op zijn website staat:
"Het is niet te voorkomen dat vogels van droefheid landen op onze schouders, wél is te voorkomen dat zij nesten bouwen in ons haar." (Chinees gezegde).
Herman de Mönnink gaf onlangs rechters advies over de verbetering van de positie van nabestaanden.
- 19 december 2009 Kerstbijeenkomst in Leusden. De dag waarop we elkaar ontmoeten om de namen te noemen van onze kinderen en tegelijk een kaars voor hen opsteken.
We sluiten af met een gezamenlijke maaltijd.



INHOUD

Van de redactie	3
Van het bestuur.....	4
Het verhaal van Nadine.....	5
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg.....8
Een hand op je schouder.....	Marjo Searle.....9
Respectvolle herdenking Caroline.....	Wil Vreeburg.....10
Familiedag	Prescilla Zwaan.....12
Jonkvrouwe.....	Lucrea Kern.....12
Familiedag.....	Els IJspelder.....13
Wij herdenken.....	14
Wijs op reis.....	Wil Vreeburg.....19
Uitreiking boek Wraakgevoelens.....	Arsène van Nierop.....20
Brief.....	Monique Haster.....22
Straf daders alleen voor misdaden.....	Marjanne van Zwol (Volkskrant).....23
Reactie op vorig artikel.....	Wil Vreeburg.....24
Dag van de vermisten.....	Marjo Searle.....25
Nieuwsbrief Slachtofferbeleid.....	26
Beste lotgenoten.....	Sophia Kammeijer.....28
Brief	Joost Eerdmans.....29
Programma DHG in Breda	30